

Jurisprudentie

AANSPRAKELIJKHEIDSRECHT

Rb. Midden-Nederland (ktr.) 3 februari 2016

ECLI:NL:RBMNE:2016:1966 (eiser/ROC)

Inleiding

Eiser is als mentor/loopbaanbegeleider en docent voor de opleiding Maatschappelijke Zorg werkzaam bij ROC. Naast de reguliere sportactiviteiten, die onderdeel uitmaken van het lesprogramma, wordt elke lesperiode afgesloten met een zogenaamde 'breekweek'. Tijdens de breekweek wordt een activiteit georganiseerd voor studenten. Bij de breekweek van januari 2012 werd gekozen voor een schaatsactiviteit. Eiser was als docent aanwezig bij de schaatsactiviteit op 23 januari 2012. Tijdens het schaatsen is hij ten val gekomen, waarbij hij met zijn hoofd op het ijs terecht is gekomen. Als gevolg hiervan heeft hij een postcommotioneel syndroom opgelopen en is eiser in januari 2015 in het kader van de WIA voor 79% arbeidsongeschikt verklaard.

Eiser vordert bij vonnis, uitvoerbaar bij voorraad, een verklaring voor recht dat ROC aansprakelijk is voor de materiële en immateriële schade die hij lijdt als gevolg van het ongeval. Verder vordert eiser dat ROC wordt veroordeeld in de proceskosten.

Eiser stelt dat het ongeval heeft plaatsgevonden tijdens werktijd en in de uitoefening van zijn werkzaamheden, aangezien hij tijdens werktijd op de ijsbaan aanwezig was. Door de val lijdt eiser schade. Eiser baseert de aansprakelijkheid primair op artikel 7:658 BW, omdat ROC volgens eiser de zorgplicht die op grond van lid 1 van dit artikel op hem rust, heeft geschonden. ROC heeft namelijk onvoldoende maatregelen getroffen en onvoldoende aanwijzingen gegeven om te voorkomen dat eiser in de uitoefening van zijn werkzaamheden schade zou lijden, terwijl de risico's van schaatsen algemeen bekend zijn. Eiser baseert zijn vordering subsidiair op artikel 7:611 BW, in combinatie met artikel 6:74 BW, omdat ROC niet heeft gehandeld zoals van een goed werkgever mag worden verwacht. ROC voert gemotiveerd verweer.

Beoordeling

De vraag is of ROC aansprakelijk is voor de door eiser als gevolg van het ongeval geleden schade. De kanton-

rechter stelt voorop dat de werkgever op grond van artikel 7:658 lid 2 BW ten opzichte van de werknemer aansprakelijk is voor de schade die de werknemer in de uitoefening van zijn werkzaamheden lijdt, tenzij de werkgever aantoont dat hij aan de zorgplicht van artikel 7:658 lid 1 BW heeft voldaan of dat de schade in belangrijke mate het gevolg is van opzet of bewuste roekeloosheid van de werknemer. ROC dient als werkgever die maatregelen te treffen die redelijkerwijs noodzakelijk zijn om ongevallen, die zich bij de uitoefening door de werknemer van zijn werkzaamheden zouden kunnen voordoen, te voorkomen.

ROC stelt dat het schaatsen niet kan worden aangemerkt als het verrichten van arbeid als bedoeld in artikel 7:658 BW, zodat tijdens het schaatsen op ROC jegens eiser geen zorgplicht rustte op grond van dit artikel. Dit verweer faalt, omdat het als docent begeleiden van studenten naar en bij een (schaats)activiteit die plaatsvindt tijdens reguliere lestijden en onderdeel uitmaakt van de lesverplichtingen voor de studenten, voor een docent bezwaarlijk anders kan worden gezien dan het uitoefenen van zijn werkzaamheden. Dit geldt zeker voor een mentor/loopbaanbegeleider die zijn klas bij een activiteit begeleidt. Voor docenten zijn dit soort activiteiten onderdeel van hun werkzaamheden. Dat eiser niet verplicht was om zich als begeleider aan te melden, omdat ook andere docenten de studenten hadden kunnen begeleiden, maakt dit niet anders. Het begeleiden van het schaatsen wordt beschouwd als het verrichten van arbeid. De kantonrechter oordeelt dat dit ook geldt voor de actieve deelname door eiser aan het schaatsen zelf. Het argument van ROC dat actieve deelname aan het schaatsen niet verplicht was, leidt volgens de kantonrechter niet tot de conclusie dat deelnemen aan het schaatsen daarom niet onder de uitoefening van werkzaamheden valt. De schade van eiser is volgens de kantonrechter ontstaan tijdens het uitoefenen van zijn werkzaamheden, waardoor ROC op grond van artikel 7:658 lid 2 BW in beginsel daarvoor aansprakelijk is.

ROC dient aan te tonen dat aan de zorgplicht van artikel 7:658 lid 1 BW is voldaan. Anders dan ROC beschouwt de kantonrechter de val van eiser tijdens de schaatsactiviteit niet als een zogenoemd 'huis-, tuin- en keukenongeval' dat buiten de reikwijdte van de zorgplicht van

ROC valt. Van een werknemer mag voorzichtigheid worden verlangd in min of meer dagelijks voorkomende situaties die een beperkt risico inhouden. Schaatsen behoort hier niet toe. Los van de vraag of schaatsen een gevaarlijke activiteit is, is van een beperkt risico op valpartijen en/of letsel, naar algemeen bekend mag worden verondersteld, in elk geval geen sprake. Ijs is nu eenmaal glad en hard, schaatsen is niet voor iedereen even makkelijk en valpartijen op het ijs leiden regelmatig tot botbreuken of ander letsel. Enerzijds leidt dit tot de conclusie dat aan een zorg- of waarschuwingsplicht van ROC tegenover eiser geen vergaande eisen hoeven te worden gesteld. Anderzijds betekent dit dat op ROC wel degelijk een dergelijke zorgplicht rustte. Het kon en mocht er niet van uitgaan dat iedere begeleidende docent zich op het ijs zou kunnen redden, ook niet indien er, al dan niet beperkte, ervaring met schaatsen was.

De enige instructie die ROC heeft verstrekt aan zowel studenten als docenten is het gebruik van handschoenen. Aan de docenten is geen enkele andere, nadere instructie of waarschuwing gegeven, terwijl niet is gebleken dat dit redelijkerwijs niet van hem kon worden verlangd. De kantonrechter oordeelt dat het in elk geval op de weg van ROC, als werkgever, had gelegen om de docenten voor te houden dat zij niet verplicht waren zelf te schaatsen en dat zij ook zouden kunnen toezien en aanmoedigen vanaf de zijlijn. Daarnaast had ROC kunnen zeggen dat als docenten toch wilden schaatsen en dit niet of niet goed konden, zij voorzichtig zouden moeten doen, eventueel een helm en/of andere lichaamsbescherming zouden kunnen gebruiken en/of gebruik moesten maken van de reling op de ijsbaan. Dit zijn weinig bezwaarlijke maatregelen, waarmee wel expliciet duidelijk zou zijn gemaakt wat wel en niet van de docenten werd verwacht tijdens deze, niet risicooloze, activiteit.

ROC is op grond van artikel 7:658 BW aansprakelijk voor de schade van eiser.

Beslissing

De kantonrechter verklaart voor recht dat ROC ten opzichte van eiser aansprakelijk is voor de materiële en immateriële schade die eiser lijdt als gevolg van de val op 23 januari 2012. ROC wordt veroordeeld in de proceskosten en voor wat betreft de proceskostenveroordeling wordt dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad verklaard. Het meer of anders gevorderde wordt afgewezen.

Rb. Den Haag 23 maart 2016

ECLI:NL:RBDHA:2016:3712 (eiseres/de school en gedaagde sub 2)

Inleiding

Op 9 september 2009 is de minderjarige leerling (hierna: de minderjarige) van een basisschool (hierna: de school) tijdens de gymles ten val gekomen tijdens een oefening aan het wandrek. Hierdoor heeft de minderjarige letsel aan zijn rechterelleboog opgelopen. De gymnastiekles werd gegeven door gedaagde sub 2 (hierna: de docent),

die destijds in dienst was bij de school. De klas werd daarbij verdeeld in groepen van vier en de klimoefening werd om de beurt per groepje uitgevoerd onder toezicht van de docent. Het wandrek stond in een hoek van 45 graden ten opzichte van de vloer en de docent stond direct naast het wandrek. Na het ongeval heeft de minderjarige, op advies van de docent, in de kleedkamer zijn arm onder de kraan gehouden. De docent heeft hem daarbij alleen achtergelaten. De minderjarige is vervolgens met de schoolbus naar school gegaan, waarna de school de ouders van de minderjarige heeft gebeld en gevraagd om hem op te halen. Later bleek in het ziekenhuis dat de minderjarige een gecompliceerde botbreuk had. Hij is na het ongeval drie keer geopereerd. Nog niet duidelijk is of een vierde operatie zal moeten plaatsvinden.

Eiseres vordert, in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige zoon, bij vonnis uitvoerbaar bij voorraad: A) voor recht te verklaren dat de school en de docent hoofdelijk aansprakelijk zijn op grond van onrechtmatige daad voor de materiële en immateriële schade die de minderjarige heeft geleden als gevolg van het ongeval tijdens de gymnastiekles, waarbij toezicht werd gehouden door de docent; B) de school en de docent hoofdelijk te veroordelen tot schadevergoeding, op te maken bij staat en te vereffenen volgens de wet, te vermeerderen met de wettelijke rente en C) de school en de docent te veroordelen in de proceskosten. Volgens eiseres heeft de docent een verkeerde beslissing genomen door een angstig, zwaar kind met een slechte motoriek tegen zijn zin een gymoefening uit te laten voeren, terwijl zij onvoldoende voorzorgsmaatregelen had getroffen ter voorkoming van ongelukken of beperking van de gevolgen daarvan. Het was voorzienbaar dat deze oefening een verhoogd risico van ernstig letsel met zich zou kunnen meebrengen. Nu dat risico zich heeft verwezenlijkt, is de school als werkgever van de docent op grond van artikel 6:170 BW en de docent op grond van artikel 6:162 BW, aansprakelijk voor de materiële en immateriële schade die de minderjarige heeft geleden als gevolg van de val. Na het ongeval heeft de docent verzuimd adequaat te handelen. Daarnaast is de school tekortgeschoten in de nazorg. Nu er nog geen medische eindtoestand is bereikt, wordt verwijzing van de zaak naar de schadestaatprocedure gevorderd. Gedaagden voeren verweer.

Beoordeling

De vraag is of de docent als gymdocent en de school als haar toenmalig werkgever, aansprakelijk zijn voor de schade die de minderjarige heeft geleden als gevolg van het gymongeval. De rechtbank toetst of de docent tijdens de gymles in strijd heeft gehandeld met de zorgvuldigheid die van een redelijk bekwaam en redelijk handelend gymdocent op een basisschool in gelijke omstandigheden mocht worden verwacht. Meer in het bijzonder wordt in dit geval gekeken of bij de onderhavige oefening voldoende en passende voorzorgsmaatregelen zijn getroffen ter voorkoming of beperking van het risico van een ongeval

en de gevolgen daarvan. De enkele mogelijkheid van een ongeval als verwezenlijking van een aan een gymles in het algemeen en een gymnastiekoefening in het bijzonder, inherent gevaar, leidt niet tot de conclusie dat sprake is van onzorgvuldig handelen. Verder is van belang of de docent tijdens de uitvoering van de oefening voldoende toezicht heeft gehouden en of zij heeft voldaan aan haar zorgplicht om in te grijpen als dit nodig is. Tot slot moet worden beoordeeld of de docent en de school zijn tekortgeschoten in de verplichting tot nazorg, te weten of het letsel voldoende is onderkend en of adequaat is gehandeld.

De rechtbank stelt voorop dat de docent op grond van haar pabodiploma bevoegd was om gymlessen te geven en dat de betreffende oefening in beginsel geschikt was voor leerlingen uit groep 7 en 8. De minderjarige moest met zijn voeten op de grond achter het, schuin van de wand van de gymzaal afstaande, wandrek gaan staan, met zijn buik richting het wandrek. Hij moest het wandrek vervolgens vastpakken bij de vijfde sport, het wandrek opklimmen en door het gat tussen de vierde en vijfde sport klimmen. Daarna moest hij zich omdraaien en aan de voorkant van het wandrek, met zijn buik naar het wandrek toe, achterstevoren naar beneden klimmen. De oefening is op deze wijze beschreven in de door de school gehanteerde methode voor bewegingsonderwijs, het Leerplan Intensief Bewegings Onderwijs (LIBO). Partijen zijn het over deze punten eens. Voor zover eiseres stelt dat de oefening niet geschikt was voor de minderjarige zelf, acht de rechtbank dit standpunt onvoldoende toegelicht. De rechtbank gaat ervan uit dat de oefening geschikt was voor de minderjarige. Eiseres heeft onvoldoende feiten gesteld waaruit blijkt dat de docent de grenzen van het spanningsveld tussen het bevorderen van de (motorische en mentale) ontwikkeling van leerlingen enerzijds en hun mogelijke onveiligheid anderzijds heeft overschreden en onverantwoorde risico's heeft genomen.

De minderjarige heeft de oefening niet goed uitgevoerd. De vraag is of de docent in strijd heeft gehandeld met de op haar rustende zorgplicht door geen matten te leggen aan de voorkant van het wandrek en onvoldoende toezicht uit te oefenen tijdens de uitvoering van de oefening. Aan de achterkant van het wandrek lagen wél matten. Uit niets blijkt, in elk geval niet uit de door de school gehanteerde lesmethode LIBO, dat ook aan de voorkant van het wandrek matten neergelegd hadden moeten worden. Volgens de rechtbank is dit ook te verklaren, omdat bij een correcte uitvoering van de oefening en (desondanks) een eventuele val aan de voorkant van het wandrek, de leerling door de zwaartekracht op het wandrek blijft liggen. Voor de docent was er ook geen aanleiding om in dit specifieke geval wel matten aan de voorkant van het wandrek te leggen.

De docent stond tijdens de gymoefening aan de zijkant van het wandrek, direct naast de buitenste kolom met sporten, waarop de oefening door de minderjarige werd

uitgevoerd. De rechtbank oordeelt dat de docent met deze positionering in beginsel voldoende toezicht op de uitvoering van de gymoefening heeft uitgeoefend. De vraag is of de docent de minderjarige meer had kunnen of moeten begeleiden dan zij heeft gedaan, toen zij zag dat de minderjarige de oefening niet goed uitvoerde, ook niet toen zij hem daarop aansprak. Eiseres heeft gesteld dat de docent voor de minderjarige had moeten gaan staan en hem met haar hand had moeten tegenhouden. In de gegeven omstandigheden acht de rechtbank niet reëel dat de docent door op deze manier in te grijpen de val van de minderjarige had kunnen breken en hem had kunnen opvangen.

De rechtbank concludeert dat de docent bij de uitvoering van de gymoefening heeft gehandeld binnen de grenzen van haar zorgplicht en dat zich geen situatie heeft voorgedaan waarin voor de docent voorzienbaar was dat de gymoefening zonder (verdere) maatregelen ter voorkoming van ongevallen of beperking van de gevolgen daarvan, voor de minderjarige een verhoogd risico op min of meer ernstig letsel meebracht. Het niet op tijd inschakelen van medische hulp en het gebrek aan nazorg, kunnen indien bewezen, ook niet tot toewijzing van de vordering leiden. Eiseres heeft namelijk niet gesteld dat het letsel van de minderjarige anders was geweest als hij eerder medisch zou zijn behandeld. Uit het dossier blijkt niet dat de minderjarige als (zelfstandig) gevolg van gedragingen van de docent en/of de school na het ongeval (immateriële) schade heeft geleden die voor vergoeding in aanmerking kan komen.

De vorderingen van eiseres worden afgewezen.

Beslissing

De rechtbank wijst de vorderingen af. Eiseres wordt veroordeeld in de proceskosten en de proceskostenveroordeling wordt uitvoerbaar bij voorraad verklaard.

Rb. Gelderland 27 juli 2016

ECLI:NL:RBGEL:2016:4775 (eiseres/gedaagde)

Inleiding

Eiseres en gedaagde zijn beiden lid van een tafeltennisvereniging en namen als teamgenoten deel aan competitiewedstrijden. Op vrijdagavond 27 februari 2015 vond er een competitiewedstrijd plaats waaraan onder andere eiseres en gedaagde als teamgenoten deelnamen. De gedaagde speelde die avond een tweede wedstrijd tegen A en eiseres trad daarbij op als scheidsrechter/teller. Nadat gedaagde de tegenstander na afloop van de gewonnen wedstrijd een hand had gegeven, liep hij naar de stoel waar eiseres zat. Eiseres stak haar geopende hand op omdat zij verwachtte dat gedaagde haar om de overwinning te vieren, een high five zou geven. Gedaagde gaf echter, vanaf een hogere, staande positie, een slag met de vuist naar beneden in (de onderste helft van) de palm van de hand van eiseres. Hierna voelde eiseres pijn, wat zij direct aan gedaagde liet merken. Eiseres heeft desondanks nog wel twee wedstrijden zelf gespeeld.

De slag met de vuist zoals hierboven omschreven (hierna: boks) is niet alleen door eiseres en gedaagde zelf waargenomen, maar eveneens door twee getuigen. Van die getuigen zijn schriftelijke verklaringen afgenomen.

Op 2 maart 2015 heeft eiseres de EHBO bezocht, waar haar hand vervolgens in het gips is gezet. Het gips is na anderhalve week verwijderd, waarna er röntgenfoto's zijn gemaakt. Uit die röntgenfoto's bleek dat geen sprake was van een fractuur. Ten gevolge van de zwelling, immobiliteit, tintelingen en pijn, werd eiseres naar een ergotherapeut doorverwezen. Op 20 maart 2015 heeft eiseres een handchirurg bezocht. Na een operatieve decompressie van de zenuw op 3 april 2015 zijn de klachten verdwenen. Bij het laatste polikliniekbezoek was de revalidatie succesvol afgerond en sindsdien heeft eiseres haar werkzaamheden weer kunnen hervatten. Wel waren er nog geringe restklachten, waarvan de verwachting is dat deze in de loop der tijd in ernst zullen afnemen.

Eiseres stelt zich op het standpunt dat de door gedaagde gegeven boks onrechtmatig was nu eiseres daar niet op bedacht hoefde te zijn, omdat het na afloop van een wedstrijd geven van een high five wel, maar van een boks niet gebruikelijk is in de tafeltenniswereld. Gedaagde had zich van deze gedraging dienen te onthouden omdat het, volgens eiseres zeer waarschijnlijk is dat er letsel ontstaat als iemand een harde, naar beneden gerichte stoot geeft. Eiseres stelt dat deze gedraging in strijd is met wat volgens ongeschreven recht in het maatschappelijk verkeer betaamt, althans een inbreuk op een recht, namelijk het recht op onaantastbaarheid van het lichaam (artikel 11 Grondwet). Volgens eiseres is dit temeer het geval nu gedaagde op de hoogte was van het beroep tandarts van eiseres en dat zij haar beroep niet kan uitoefenen zonder adequaat gebruik van haar handen en er een alternatief, het geven van een high five, mogelijk was. De onrechtmatige gedraging is volgens eiseres toe te rekenen aan gedaagde, omdat iedere aanleiding of noodzaak tot het geven van de boks ontbrak. Eiseres heeft als rechtstreeks gevolg hiervan schade geleden. Eiseres vordert veroordeling van gedaagde tot betaling van de door haar geleden schade ad € 52.516,40 vermeerderd met de wettelijke rente lopende vanaf 27 februari 2015 tot de datum van de gehele voldoening, vermeerderd met de kosten.

Gedaagde betwist dat sprake was van een onrechtmatige gedraging. De boks werd gegeven in een sport- en spelsituatie waarin een verhoogde drempel voor aansprakelijkheid geldt. Gedaagde stelt dat de boks geen ongebruikelijke, uitzonderlijke of abnormale en gevaarlijke gedraging is die buiten het risico van sport of spel valt en in de gegeven omstandigheden niet onrechtmatig is. Ook als geen sprake zou zijn van een sport- of spelsituatie was het geven van de boks niet onrechtmatig nu het geen gedraging is waarvan de mate van waarschijnlijkheid van het veroorzaken van letsel zo groot is dat gedaagde zich daarvan had dienen te onthouden. Ook betwist gedaagde de hoogte van de schade.

Beoordeling

Allereerst stelt de rechtbank dat conform vaste jurisprudentie van de Hoge Raad de vraag of een deelnemer aan sport of spel onrechtmatig heeft gehandeld door een gedraging als gevolg waarvan een andere deelnemer letsel is toegebracht, minder spoedig bevestigend moet worden beantwoord dan wanneer die gedraging niet in een sport- of spelsituatie had plaatsgevonden. Deelnemers aan die sport of dat spel hebben namelijk in redelijkheid tot op zekere hoogte gevaarlijke, slecht gecoördineerde, verkeerd getimede of onvoldoende doordachte handelingen of gedragingen waartoe de activiteit uitlokt van elkaar te verwachten. De verhouding tussen deelnemers in een sport- of spelsituatie hoeft niet direct te veranderen doordat of op het moment dat volgens de geldende regels aan die sport of dat spel een einde komt. Dit betekent dat ook de verhoogde aansprakelijkheidsdrempel niet direct en geheel ophoudt te gelden. Een (korte) tijd daarna kan het feit dat partijen daarvoor nog met elkaar hebben gewedijverd of in een spelsituatie waren verwikkeld, de verwachtingen die zij van elkaar mogen of moeten hebben, blijven beïnvloeden, afhankelijk van de aard van die activiteit en de verdere omstandigheden van het geval. Ook is voor de bevestigende beantwoording van de vraag of sprake is van een sport- en spelsituatie niet vereist dat de bij een ongeval betrokkenen rechtstreeks met elkaar aan het wedijveren zijn of dat het slachtoffer, om als deelnemer te kunnen worden beschouwd, ten tijde van het ongeval ook zelf handelingen verrichtte die karakteristiek zijn voor de beoefening voor die sport of dat spel.

Volgens de rechtbank staat vast dat gedaagde na zijn overwinning zijn tegenstander de hand schudde en vervolgens naar eiseres is gelopen om de winst van de partij 'te vieren', waarbij eiseres vanuit een zittende positie haar rechterhand omhoog heeft gehouden om een 'high five' te geven en dat gedaagde toen met enige kracht een stomp in de hand van eiseres heeft gegeven, tegen de onderkant van haar handpalm. Vervolgens overweegt de rechtbank dat niet is gesteld en evenmin is gebleken, dat gedaagde de opzet heeft gehad om eiseres te bezeren. Gedaagde betwist dat hij de boks met dusdanige kracht heeft gegeven dat de kans op letsel aannemelijk was, althans zo groot dat het hem daarvan had moeten weerhouden. Voor zover eiseres stelt dat iedere met enige kracht gegeven naar beneden gerichte stomp tegen een handpalm een aanmerkelijke kans op letsel geeft, kan dat niet in zijn algemeenheid als feit worden aangenomen. Het standpunt dat de handpalm een kwetsbaar lichaamsdeel is, is niet onderbouwd en kan evenmin aangemerkt worden als een feit van algemene bekendheid.

De rechtbank concludeert dat de gedragingen van gedaagde in dit geval geen strijd opleveren met wat volgens ongeschreven recht in het maatschappelijk verkeer betaamt, noch een daarop gebaseerde onrechtmatige daad. De boks is direct aansluitend aan de competitiewedstrijd gegeven om het winnen van de wedstrijd te vieren en heeft daarom plaatsgevonden in een sport- en spelsitua-

tie, waarbij een verhoogde drempel voor aansprakelijkheid geldt. De stelling van eiseres dat het geven van een boks ongebruikelijk zou zijn, doet daar niet aan af. Ook de subsidiaire aanvoering dat de boks onrechtmatig was omdat dit een inbreuk op een recht, te weten het recht op onaantastbaarheid van het lichaam, oplevert, gaat niet op.

Geconcludeerd wordt dat geen sprake is van onrechtmatig handelen door gedaagde en dat de vordering van eiseres dient te worden afgewezen.

Beslissing

De vorderingen van eiseres worden afgewezen en eiseres wordt veroordeeld in de proceskosten.

Rb. Noord-Nederland 19 oktober 2016

ECLI:NL:RBNNE:2016:4641 (verzoekster/vennootschap onder firma verweerster 1 en haar vennoten verweerster 2 en verweerster 3, gezamenlijk te noemen verweerster (verweerster))

Inleiding

Verzoekster is op haar zevende begonnen met paardrijden. Gedurende haar middelbareschooltijd heeft zij enkele jaren niet gereden. Op 19 januari 2011 heeft (een van) de ouder(s) van de toen zeventienjarige verzoekster, verzoekster ingeschreven voor groepslessen bij verweerster. Het inschrijfformulier vermeldt dat verweerster geen enkele aansprakelijkheid aanvaardt. Verzoekster is door verweerster ingedeeld in de groep gevorderden.

Op 4 januari 2012 heeft verzoekster tijdens een groepsles een ongeval gehad. Verzoekster reed die dag op de aan verweerster toebehorende pony Likorette, een pony waarop zij al eerder had gereden. De les stond onder leiding van de vaste en daartoe bevoegde instructrice (hierna: A). Het springen tijdens de les werd geleidelijk opgebouwd, waarbij verzoekster met Likorette zonder problemen de hindernissen nam. Aan het einde van de les werd een klein parcours gereden. Tijdens de dubbelsprong weigerde Likorette de tweede hindernis te nemen. Verzoekster is daardoor voorover van de pony gevallen en met haar hoofd op de hindernis terechtgekomen. Verzoekster droeg ten tijde van het ongeval een cap voorzien van het veiligheidskeurmerk.

A was getuige van het ongeval. Verzoekster kan zich van de periode tussen het moment dat zij op de eerste hindernis van de dubbelsprong af reed en de val niets meer herinneren. Na het ongeval was zij duizelig, had een bloedneus en een schram op haar neus. Ze heeft met haar vader de huisarts bezocht.

Verweerster heeft een ongevallenregistratieformulier ingevuld. Als factor die mogelijk heeft bijgedragen aan het ontstaan van de blessure is hierop aangekruist 'slechte communicatie ruiters-paard'. Verzoekster is in verband met aanhoudende klachten doorverwezen naar een revalidatiearts in juni 2012. De klinische revalidatie

is gevolgd door een poliklinische revalidatie. Per 15 december 2013 is aan verzoekster een Wajong-uitkering toegekend. De (huidige) klachten van verzoekster bestaan onder meer uit hoofdpijn en verminderde (cognitieve) belastbaarheid.

De rechtsbijstandverlener van verzoekster (Univé) heeft verweerster op 6 juni 2013 schriftelijk aansprakelijk gesteld voor het door verzoekster geleden letsel op grond van artikel 6:179 BW. ASR, de rechtsbijstandverlener van verweerster, heeft de aansprakelijkheid op 17 juni 2014 schriftelijk afgewezen.

Verzoekster verzoekt de rechtbank te bepalen dat verweerster aansprakelijk is voor het ongeval dat is veroorzaakt door hun pony. Ook verzoekt verzoekster de rechtbank om het percentage van die aansprakelijkheid te bepalen. Tot slot verzoekt zij de kosten aan de zijde van verzoekster te begroten en toe te wijzen. Verzoekster stelt dat de vraag of verweerster aansprakelijk is voor de geleden schade, zal bijdragen aan het tot stand komen van een vaststellingsovereenkomst. Volgens verzoekster is verweerster aansprakelijk voor de door haar geleden schade op grond van artikel 6:179 BW. Zij is van mening dat de eigen energie van de pony tot het ongeval heeft geleid.

Verweerster stelt dat het verzoek van verzoekster om te bepalen dat verweerster aansprakelijk is, zich niet leent voor een deelgeschilprocedure. Subsidiair stelt verweerster zich op het standpunt dat zij niet aansprakelijk is voor de schade van verzoekster, omdat sprake is van een ruitersfout. Als wel sprake zou zijn van aansprakelijkheid, beroept verweerster zich op de eigen schuld van verzoekster. Tot slot betwist verweerster de omvang van de door verzoekster gevorderde kosten ex artikel 6:96 lid 2 BW.

Beoordeling

De rechtbank stelt eerst vast dat onderhavig geschil met betrekking tot de aansprakelijkheidsvraag geschikt is voor een deelgeschilprocedure. Het standpunt van verweerster dat er tussen partijen geen onderhandelingen zijn gevoerd, is inherent aan het feit dat de verzekeraar van verweerster de aansprakelijkheid van de hand heeft gewezen. Daarnaast kan een oordeel van de rechtbank over de aansprakelijkheid van verweerster in dit verband bijdragen aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst.

Bij de beoordeling van de vraag of verweerster aansprakelijk is voor de door verzoekster geleden en nog te lijden schade op grond van artikel 6:179 BW, staat in onderhavig geval de toedracht van het ongeval voldoende vast. Nader onderzoek en nadere bewijslevering acht de rechtbank niet noodzakelijk. Het is in casu doorslaggevend dat Likorette weigerde de hindernis te nemen, ten gevolge waarvan verzoekster van Likorette is gevallen en met haar hoofd op de hindernis terecht is gekomen.

De rechtbank oordeelt dat verweerster niet aansprakelijk is op grond van artikel 6:179 BW voor de door verzoekster geleden schade. Uit dit artikel volgt dat de bezitter van een dier aansprakelijk is voor de door het dier aangerichte schade. De grondslag voor de risicoaansprakelijkheid in dit artikel is gelegen in het gevaar dat schuilt in de eigen energie van het dier en het onberekenbare element dat in die energie ligt opgesloten. Het is voor de toepassing van dit artikel vereist dat de schade wordt veroorzaakt door een eigen gedraging van het dier, waarbij het dier dus niet 'als instrument handelt van de persoon die hem berijdt of leidt'. In casu is er geen sprake van een onberekenbaar element dat in de energie van het dier ligt opgesloten. De pony heeft volgens de rechtbank onvoldoende aansturing gekregen waardoor zij de hindernis niet op de beoogde wijze heeft genomen. Daarom kan niet worden geoordeeld dat het ongeval is veroorzaakt door het onberekenbare element dat in de eigen energie van een dier ligt opgesloten, waartegen een gelaedeerde jegens de bezitter van een dier dient te worden beschermd.

Nu verweerster niet aansprakelijk is voor de schade van verzoekster, behoeft het verzoek om het percentage van de aansprakelijkheid te bepalen, waaronder de vraag in welke mate verzoekster een ruitersfout heeft gemaakt, geen bespreking.

Beslissing

De rechtbank wijst het verzoek van verzoekster af en begroot de kosten aan de zijde van verzoekster op een bedrag van € 8037,05.

ARBEIDSRECHT

College van Arbiters KNVB 14 juli 2016

Arbitraal vonnis nr. 1428 (Stichting Topzaalvoetbal Rotterdam (STR)/Karim Mossaoui (Mossaoui))

Inleiding

Mossaoui voetbalt sinds de winterstop van het seizoen 2012/2013 bij STR en heeft vanaf dat moment een (oplopende) maandelijkse betaling verkregen. Bij STR zijn ten behoeve van bedoelde maandelijkse betalingen steeds loonstroken aan Mossaoui ter beschikking gesteld. Op 19 februari 2016 heeft Mossaoui aan voorzitter Van Gogh een app-bericht gestuurd met de volgende tekst: 'Goede-morgen René, mijn tegenvoorstel is € 800,00 per maand, had het ook met Max erover en hij zegt dan denk ik dat het beter is dat je dat bedrag voor twee jaar afsprekt'. Per e-mail heeft Van Gogh diezelfde dag gereageerd. Via een app-bericht d.d. 11 maart 2016 heeft Van Gogh Mossaoui gevraagd om toestemming om volgende week op de website te publiceren dat Mossaoui bij TPP Rotterdam blijft. Een dag later geeft Mossaoui daartoe instemming. Op 16 maart 2016 heeft TPP Rotterdam via socialmediakanalen gemeld dat Mossaoui voor twee seizoenen bij bedoelde vereniging zou blijven voetballen. Eind april, begin mei 2016 heeft zaalvoetbalvereniging Hovo-

cubo via socialmediakanalen gemeld dat Mossaoui het seizoen 2016/2017 daar zou spelen. Daarmee is Mossaoui door Van Gogh op 1 mei 2016 via een app-bericht geconfronteerd.

STR stelt dat tussen STR en Mossaoui een mondelinge arbeidsovereenkomst is gesloten voor de seizoenen 2016/2017 en 2017/2018, waarna is gebleken dat Mossaoui de overeenkomst niet wenste na te komen en bij een andere zaalvoetbalvereniging gaat spelen. STR betoogt aanspraak te kunnen maken op een vergoeding door Mossaoui aan STR te voldoen van € 28.804,56 zijnde het salaris dat Mossaoui in de contractperiode zou gaan verdienen, vermeerderd met de werkgeverslasten. STR verzoekt aan de arbitragecommissie om Mossaoui te veroordelen tot betaling van dit bedrag.

Mossaoui voert verweer. Hij stelt zich op het standpunt dat, voor zover tussen partijen sprake is van een arbeidsovereenkomst, hij voor onbepaalde tijd in dienst is. Ook heeft hij gesteld dat de situatie bij de club na het bereiken van de mondelinge overeenstemming wijzigde en van belang zijnde sterkhouders van het team alsmede de coach bij de club gingen vertrekken, hetgeen niet correleert met de informatie die de club hem had voorgehouden. Verder stelt Mossaoui dat hij zich bij zijn huidige werkgever sportief en financieel verbetert.

Beoordeling

De arbitragecommissie is bevoegd van het onderhavige geschil kennis te nemen overeenkomstig artikel 1 lid 1 sub a Arbitragereglement.

De arbitragecommissie is van mening dat voor zover tussen STR en Mossaoui een overeenkomst voor de seizoenen 2016/2017 en 2017/2018 tot stand is gekomen, deze overeenkomst (ook) is aan te merken als een arbeidsovereenkomst. STR zou loon zijn verschuldigd en Mossaoui zou de arbeid persoonlijk moeten verrichten onder werkgeversgezag van STR. Ook in voorgaande jaren is STR van een arbeidsovereenkomst tussen partijen uitgegaan en heeft aan Mossaoui ook maandelijkse loonstroken verstrekt.

Uit de app-berichten en het e-mailverkeer dat tussen partijen heeft plaatsgevonden, blijkt volgens de arbitragecommissie dat partijen op 19 februari 2016 overeenstemming hebben bereikt over de verlenging van de arbeidsovereenkomst gedurende twee seizoenen onder verbetering van arbeidsvoorwaarden van Mossaoui. Op grond van de wet wordt de verlengde arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd geacht van rechtswege voor onbepaalde tijd te gelden als tussen partijen meer dan drie arbeidsovereenkomsten zijn gesloten (tenzij deze elkaar hebben opgevolgd met een tussenpoos van meer dan zes maanden) en/of in het geval de verlengde arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd een periode van 24 maanden hebben overschreden. Bij het maken van de afspraak op 19 februari 2016 is rechtens tussen

partijen een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd van kracht geworden.

De arbitragecommissie is zich ervan bewust dat het van rechtswege ontstaan van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd zich niet verhoudt met de in de voetbalwereld gevoelde werkelijkheid van het gedurende één of meerdere seizoenen contracteren, maar de arbitragecommissie stelt wel vast dat het reguliere arbeidsrechtelijk kader ook van kracht is voor werknemers in de sportsector. Uit de ministeriële regeling van de Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid d.d. 24 juni 2015 (2015-00001598667) blijkt dat voetballers die als contractspeler geregistreerd staan bij de Sectie Betaald Voetbal van de KNVB voor deelname aan de herencompetities van de Sectie Betaald Voetbal van voornoemd arbeidsrechtelijk kader zijn uitgezonderd. Deze ministeriële regeling is echter niet van toepassing, want Mossaoui staat niet als contractspeler bij de Sectie Betaald Voetbal van de KNVB geregistreerd. Ook is niet gesteld of gebleken dat sprake is van een toepasselijke cao die een uitzondering maakt op het geldende wettelijk kader.

Ervan uitgaande dat sprake is van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd tussen STR en Mossaoui, heeft Mossaoui de mogelijkheid de arbeidsovereenkomst met inachtneming van één maand opzegtermijn te beëindigen, aangezien er schriftelijk geen langere opzegtermijn tussen partijen is bedongen. In mei 2016 heeft STR begrepen dat Mossaoui per 1 juli 2016 zijn werkzaamheden niet zou voortzetten. In de tussenliggende periode is de opzegtermijn verstreken, zodat Mossaoui zijn arbeidsovereenkomst niet onregelmatig heeft opgezegd en hij geen gefixeerde schadeloosstelling aan STR verschuldigd is. Vanuit arbeidsrechtelijk oogpunt ziet de arbitragecommissie geen aanknopingspunt om aan STR de gevorderde gefixeerde schadeloosstelling toe te kennen.

De arbitragecommissie merkt vervolgens op dat een expliciet gedane toezegging leidt tot gerechtvaardigd vertrouwen bij de club dat bedoelde toezegging wordt nagekomen. Als dat vertrouwen wordt geschonden en de club daardoor schade lijdt, is niet uitgesloten dat die schade (deels) dient te worden vergoed. Volgens de arbitragecommissie zal alleen in bijzondere (uitzonderings)gevalLEN aan een schadevergoeding kunnen worden toegekomen. In dit geval heeft STR onvoldoende aannemelijk gemaakt dat zij concrete schade heeft geleden als gevolg van het voortijdige vertrek van Mossaoui.

De vordering van STR zal worden afgewezen.

Beslissing

De arbitragecommissie wijst de vordering van STR af en veroordeelt STR in de kosten aan de zijde van de KNVB begroot op € 450 en aan de zijde van Mossaoui op nihil.

CONTRACTENRECHT

Rb. Gelderland (vzr.) 12 augustus 2016

*ECLI:NL:RBGEL:2016:4504 (Van Gelder/Nederlands Olympisch Comité*Nederlandse Sport Federatie (NOC*NSF))*

Inleiding

Van Gelder is een topsporter en beoefent de turnsport. NOC*NSF heeft Van Gelder voorgedragen om aan de Olympische Spelen 2016 in Rio de Janeiro mee te doen. NOC*NSF en Van Gelder hebben een Topsportersovereenkomst gesloten, waarin de rechten en verplichtingen tussen partijen zijn vastgelegd. Van Gelder heeft op zaterdag 6 augustus 2016 de ringenfinale op 15 augustus 2016 bereikt. Van Gelder is na afloop hiervan eerst naar een locatie gegaan waar hij werd geïnterviewd door de NOS en vervolgens naar het Holland Heineken House (hierna: HHH). Tussen Van Gelder en zijn coach (hierna: de coach) zijn vervolgens verschillende WhatsApp-berichten verstuurd, waarin de coach tegen Van Gelder zei dat hij niet moest drinken en op tijd terug moest zijn in het olympisch dorp. Verder heeft de coach Van Gelder gewezen op de training die de volgende ochtend om 9.30 uur plaats zou vinden. Van Gelder is volgens de tijdregistratie van de security-afdeling van het olympisch dorp zondagochtend 7 augustus 2016 om 5.08 uur in het olympisch dorp gearriveerd. Van Gelder is niet op de training verschenen en is rond 15.00 uur opgestaan. Op maandag 8 augustus 2016 heeft het NOC*NSF na intern beraad besloten dat Van Gelder van verdere deelname aan de Olympische Spelen zou worden uitgesloten. Van Gelder is naar het vliegveld begeleid en is teruggegaan naar Nederland. NOC*NSF heeft Van Gelder vervolgens bij de Fédération Internationale de Gymnastique (hierna: FIG) afgemeld, waarna de FIG de plaats van Van Gelder in de ringenfinale aan een andere sporter heeft gegeven.

Van Gelder vordert, voor zover relevant, het volgende. Dat de voorzieningenrechter NOC*NSF primair beveelt al hetgeen te doen dat in zijn macht ligt om te bewerkstelligen dat Van Gelder de finale op het toestel ringen van de Olympische Spelen Rio 2016 kan turnen, waaronder mede begrepen doch niet beperkt tot het tijdig en correct doen voeren op eigen naam van een procedure tegen het Internationaal Olympisch Comité en de FIG voor de Ad Hoc Divisie van het Court of Arbitration for Sports te Rio volgens het daarvoor geldende arbitragereglement voor toelating van Van Gelder tot de finale.

Beoordeling

De voorzieningenrechter oordeelt dat het spoedeisend belang is gegeven nu de finale op maandag 15 augustus 2016 plaatsvindt. Het gaat allereerst om de vraag of het besluit van NOC*NSF om Van Gelder uit te sluiten van verdere deelname aan de Olympische Spelen, rechtmatig/vernietigbaar is. Van belang is dat het besluit is genomen op basis van de overeenkomst die tussen Van Gelder en NOC*NSF is gesloten. Hierin zijn de rechten en plichten van partijen vastgelegd ten aanzien van de

voorbereiding en deelneming aan de Olympische Spelen. Voor zover relevant, is de kern hiervan dat NOC*NSF zich tegenover Van Gelder heeft verplicht zich zoveel als in haar vermogen ligt in te spannen om Van Gelder zo succesvol mogelijk aan de Olympische Spelen te laten deelnemen (art. 6.1). Verder staat er dat Van Gelder zich heeft verplicht zich te zullen inspannen om maximale sportieve prestaties te leveren en daartoe volledig en toegewijd en met optimale sportieve inzet uitvoering te geven aan het trainings- en wedstrijdprogramma (art. 6.3). In dat verband was Van Gelder ook verplicht zich te gedragen op een zodanige wijze als van een goed lid van TeamNL mag worden verwacht (art. 6.4). Tot slot is vastgelegd dat als Van Gelder zich niet aan die verplichtingen houdt NOC*NSF bevoegd is maatregelen te nemen zoals deze in dat artikel zijn omschreven (art. 20). NOC*NSF heeft deze bevoegdheid op grond van de overeenkomst. Welke maatregelen NOC*NSF in geval van niet-nakoming door Van Gelder van zijn verplichtingen in de gegeven omstandigheden nodig acht, moet daarom in beginsel aan het oordeel van NOC*NSF worden overgelaten. De rechter kan alleen achteraf beoordelen of NOC*NSF in de gegeven omstandigheden in redelijkheid tot de genomen maatregel heeft kunnen komen. Daarbij past de rechter aanmerkelijke terughoudendheid.

Op basis van de overgelegde verklaringen en wat ter zitting is gezegd kan het volgende worden vastgesteld ten aanzien van de gebeurtenissen. Van Gelder is op zondagmorgen 5.08 uur in het olympisch dorp teruggekeerd. Verder staat vast dat Van Gelder naar het HHH is gegaan en dat de coach hem heeft gewaarschuwd om niet te drinken en om 24.00 uur thuis te zijn. Ook is Van Gelder gewaarschuwd dat iedereen kon zien dat hij in het HHH zat en dat hij de volgende morgen om 9.30 uur moest trainen. Vaststaat dat Van Gelder niet op de training is verschenen, tot 15.00 uur in zijn bed heeft gelegen en dat hij in het HHH vier of vijf biertjes heeft gedronken. Wat er verder is gebeurd kan niet nauwkeurig worden vastgesteld. Vaststaat wel dat Van Gelder op enig moment in een nachtclub is geweest. Van Gelder stelt dat hij na zijn bezoek aan het HHH geen alcohol meer heeft gedronken. Daartegenover staat de verklaring van de coach dat hij van drie andere sporters en een trainer/coach heeft gehoord dat Van Gelder vertelde dat hij naar een club was geweest en 'gesponsorde' Desperado's had gedronken. De coach heeft verder verklaard dat 'het fysiek duidelijk aan Van Gelder te zien en te merken aan zijn manier van praten (was) dat hij het bond had gemaakt, die nacht'. De voorzieningenrechter heeft geen reden aan de juistheid van die verklaring te twijfelen. Van Gelder heeft niet gemotiveerd dat en waarom de waarnemingen niet kloppen. Daarom wordt aangenomen dat Van Gelder na het verlaten van het HHH nog aanmerkelijk meer heeft gedronken en die nacht behoorlijk is doorgezakt.

Dat Van Gelder niet bij de training is verschenen, levert een tekortkoming in de nakoming van zijn verplichtingen op grond van artikel 6.3 van de overeenkomst op. Het

lijdt weinig twijfel dat Van Gelder op de hoogte had kunnen en behoren te zijn van de betreffende training en dat hij daar moest zijn. Wat betreft de verplichting om zich als goed lid van TeamNL te gedragen zowel tijdens de sportbeoefening als daarbuiten (art. 6.4), wordt het volgende overwogen. Ondanks het standpunt van Van Gelder dat deze bepaling slechts ziet op de voorbereiding, kan artikel 6.4 in redelijkheid niet anders worden begrepen dan dat deze bepaling ook ziet op de periode van deelneming aan de Olympische Spelen. Daarnaast is de vraag wat deze bepaling inhoudt. Niet vastgesteld is dat er, afgezien van de algemene en abstract geformuleerde normen in de IOC Code of Ethics, nauwkeurig en welomschreven gedragsregels zijn en dat, en zo ja op welke manier, NOC*NSF die met de teamleden heeft gecommuniceerd. Op dit punt zou meer zorgvuldigheid van NOC*NSF verwacht mogen worden. Van tevoren zou verifieerbaar duidelijk moeten zijn welk gedrag wordt verwacht en welk gedrag niet wordt geaccepteerd. Het enkele feit dat Van Gelder zonder toestemming het olympisch dorp heeft verlaten en alcohol heeft gedronken, kan daarom niet als schending van artikel 6.4 worden gezien. Dit betekent niet dat aan artikel 6.4 geen enkele betekenis toekomt. Voor zover redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de topsporter op bepaalde punten behoort te weten en/of te begrijpen wat van hem mag worden verwacht, kunnen op niet-nakoming van die verplichtingen maatregelen worden gebaseerd. Dit geldt zeker wat betreft gedrag dat rechtstreeks van betekenis is voor de nakoming van de verplichtingen van artikel 6.3 van de overeenkomst.

De manier waarop NOC*NSF de gedragingen van Van Gelder heeft opgenomen moet met inachtneming hiervan worden getoetst. Het niet verschijnen op de training kon NOC*NSF in de gegeven omstandigheden als een redelijk ernstige tekortkoming van artikel 6.3 opvatten. Het gaat hier om topsport. Het ging om een training die klaarblijkelijk een onmisbaar onderdeel vormde in het schema van trainingen in de aanloop naar de finale. Van Gelder was daar zelfs nog op gewezen door de coach. Met datgene waartoe Van Gelder verplicht was, verdraagt zich niet het niet trainen en uitslapen van een roes van 5.08 uur tot 15.00 uur. Het voorgaande gedrag, ondanks de nodige waarschuwingen, van een nacht doorzakken terwijl Van Gelder midden in een trainings- en wedstrijdprogramma zat, verdraagt zich evenmin met de naleving van die verplichting. Ook van belang hierbij is dat Van Gelder niet zelf kon bepalen wat hij wilde doen en laten en wat wel en niet nodig en goed was. Aan het contract zitten rechten en verplichtingen. NOC*NSF kan aanspraak maken op deze verplichtingen jegens Van Gelder. Het is begrijpelijk dat NOC*NSF dat werkelijk doet, gezien de investeringen die zij in de topsporter doet.

Tot slot is de vraag of NOC*NSF de maatregel van uitsluiting van deelname in de gegeven omstandigheden in redelijkheid heeft kunnen nemen. Vooropstaat dat deze maatregel Van Gelder bijzonder zwaar treft. Met de terughoudendheid die bij de rechterlijke toetsing in een

geval als dit moet worden betracht, kan echter niet worden gezegd dat NOC*NSF in redelijkheid niet tot deze maatregel heeft kunnen komen. Er was sprake van een niet-nakoming van verplichtingen die NOC*NSF in de gegeven omstandigheden als ernstig kon beschouwen. Het is begrijpelijk dat NOC*NSF er geen vertrouwen in had dat Van Gelder zich verder wel aan zijn verplichtingen zou houden, gezien zijn problematische verleden en het feit dat hij zelf niet inzag dat hij iets fout heeft gedaan. Daarbij komt dat aannemelijk is dat de gedragingen van Van Gelder en een acceptatie daarvan door NOC*NSF ondermijnend zouden zijn voor het moreel van de andere leden van het turnteam en voor het hele TeamNL. Tot slot is duidelijk dat er door het gebeurde tussen de coach en Van Gelder een complete vertrouwensbreuk is ontstaan. Onder deze omstandigheden kan niet worden gezegd dat de maatregel van uitsluiting in geen verhouding stond met de situatie die door toedoen van Van Gelder is ontstaan. Het is mogelijk dat anderen in de gegeven omstandigheden tot een andere afweging waren gekomen dan NOC*NSF, met – voor velen – teleurstellende gevolgen. Dat is echter niet de maatstaf.

Los van de inhoudelijke kant, kan niet worden gezegd dat het besluit om Van Gelder van verdere deelneming uit te sluiten onzorgvuldig tot stand is gekomen. Van Gelder is op 8 augustus 2016 twee keer gehoord, ook over het voornemen tot uitsluiting van deelname. Niet vastgesteld kan worden dat Van Gelder niet de gelegenheid heeft gehad zijn verhaal te doen. Verder hebben de betrokkenen herhaaldelijk onderling beraad gehad voordat een definitief besluit is genomen. Er is geen reden om aan te nemen dat dit besluit lichtvaardig is genomen, wat ook niet voor de hand ligt, omdat NOC*NSF er zelf ook belang bij had dat Van Gelder in de finale zou uitkomen.

De vorderingen worden daarom afgewezen.

Beslissing

De voorzieningenrechter wijst de vorderingen af en veroordeelt Van Gelder in de proceskosten.

Rb. Den Haag 12 oktober 2016

ECLI:NL:RBDHA:2016:12240 (Sports Media Corporation B.V. (SMC)/N.V. ADO Den Haag (ADO))

Inleiding

SMC is een multimedia-uitgeverij die vooral actief is in de sportwereld. Daarnaast houdt SMC zich bezig met onder andere bemiddeling, sponsoring en het organiseren en begeleiden van evenementen en projecten van derden. De doelstelling van ADO is exploitatie van een voetbalclub in de ruimste zin des woords.

Op 25 november 2013 hebben SMC en ADO een overeenkomst gesloten (hierna: de overeenkomst) waarbij artikel 6 als volgt luidt:

‘SMC is gerechtigd aan ADO in rekening te brengen een commissie vergoeding, welke ADO accepteert, voor baten en/of die ADO zal hebben, via directe aanbreng van SMC of via haar werknemer de persoon Jan-Hermen de Bruijn. Onder baten zal worden verstaan sponsorinkomsten of andere omzetten die ADO geniet in geld of andere midde-len. Onder directe aanbreng zal worden verstaan het direct aanbrengen, het zijn van intermediate, het assis-teren in een onderhandeling of het inbrengen van een lead bij ADO van een contact, zakenrelatie, partner, ge-lieerde onderneming of anderzijds gelieerde partij van SMC, vanaf het begin van de onderhandelingen van deze partij met ADO. In het begin stadium van de onderhan-delingen zullen afspraken hierover schriftelijk bevestigd worden.’

Begin 2014 zijn SMC en Dong Dao B.V. een onderzoek gestart naar de mogelijkheid van verkoop van de aandelen van de Stichting Station Ontwikkeling (hierna: SSO) in ADO aan een Chinese partij. Op 17 juli 2014 is een koopovereenkomst gesloten tussen United Vansen Inter-national Sports Co. Ltd (hierna: UVS) en SSO. Op 5 augustus 2014 heeft ADO de overeenkomst opgezegd per 31 december 2014. Vervolgens zijn op of omstreeks 27 januari 2015 de aandelen van SSO geleverd aan UVS en heeft UVS de koopprijs voldaan. Op 1 april 2015 en op 6 april 2016 heeft ADO agiostortingen van UVS ont-vangen.

SMC heeft een provisionele vordering waarin ze kort gezegd vordert dat de rechtbank ADO beveelt op grond van artikel 22 en 162 Rv de voor de behandeling van de zaak relevante bescheiden over te leggen, die zijn opge-somd in de dagvaarding onder het kopje ‘provisionele vordering’, subsidiair ADO op grond van artikel 843a Rv te veroordelen afschriften te verstrekken van die beschei-den. In de hoofdzaak vordert SMC kort gezegd dat de rechtbank bij uitvoerbaar bij voorraad verklaard vonnis ADO veroordeelt om verschillende bedragen te betalen. Daarnaast vordert SMC dat de rechtbank ADO veroordeelt in de (na)kosten, met rente indien de kosten niet binnen veertien dagen na betekenis van het vonnis worden vol-daan.

SMC baseert haar vorderingen samengevat op het volgen-de. Op grond van de overeenkomst is ADO volgens SMC een commissie verschuldigd aan SMC als zij baten ont-vangt door inspanningen van SMC. SMC stelt dat zij UVS bij ADO heeft aangebracht als aandeelhouder. Volgens SMC staat vast dat ADO baten heeft genoten in de vorm van twee agiostortingen door UVS. Ook heeft ADO andere betalingen/bijdragen van UVS ontvangen die binnen het bereik van de overeenkomst vallen. Om te kunnen bere-kenen hoeveel commissie ADO over die andere betalin-gen/bijdragen verschuldigd is, dient ADO de door SMC in haar provisionele vordering omschreven bescheiden in het geding te brengen, aldus SMC.

ADO voert verweer.

Beoordeling

De kern van de zaak is hoe artikel 6 van de overeenkomst moet worden uitgelegd. Vallen betalingen die ADO van UVS ontvangt daaronder (standpunt SMC) of niet (standpunt ADO)? Omdat partijen van mening verschillen over de betekenis van artikel 6, dient de rechtbank deze clausule zelfstandig uit te leggen. Bij deze uitleg komt het aan op de zin die partijen in de gegeven omstandigheden over en weer redelijkerwijs aan dit beding mochten en mogen toekennen en op hetgeen zij te dien aanzien redelijkerwijs van elkaar mochten en mogen verwachten (het zogenoemde Haviltex-criterium). Daarbij zijn alle omstandigheden van het geval van belang en kan mede van belang zijn tot welke maatschappelijke kringen partijen behoren en welke rechtskennis van zodanige partijen kan worden verwacht. Voor de vraag hoe een overeenkomst moet worden uitgelegd, kan ook van belang zijn hoe partijen zich na het sluiten van de overeenkomst hebben gedragen.

Met inachtneming van dit criterium overweegt de rechtbank het volgende. De letterlijke bewoordingen van artikel 6 bieden geen steun voor het standpunt van SMC. Er is namelijk geen sprake van directe aanbreng bij ADO, omdat SMC UVS heeft aangebracht bij SSO, de toenmalige aandeelhouder van ADO. Dat onder directe aanbreng ook indirecte aanbreng moet worden verstaan, ligt niet voor de hand. Artikel 6 gaat er namelijk van uit dat na aanbreng van een partij door SMC onderhandelingen plaatsvinden met ADO. Tussen UVS en ADO hebben geen onderhandelingen plaatsgevonden. Ook het feit dat SMC niet heeft verzocht om een schriftelijke bevestiging pleit niet voor het standpunt van SMC dat zij UVS bij ADO heeft aangebracht.

Ook uit de omstandigheden voorafgaand aan het sluiten van de overeenkomst valt niet af te leiden dat partijen beoogden dat daaronder betalingen van een nieuwe aandeelhouder zouden vallen. Evenmin volgt daaruit dat partijen dat hadden moeten begrijpen of verwachten. De bedoeling van partijen was dat SMC in Nederland gevestigde Chinese bedrijven zou interesseren om ADO te sponsoren, waarvoor SMC een vergoeding zou ontvangen. Dat ten tijde van het sluiten van de overeenkomst niet werd gedacht aan of werd gesproken over een overname van de aandelen van SSO in ADO is overigens ter zitting door SMC bevestigd.

De rechtbank verwierpt tevens de stelling van SMC dat onder 'baten' agiostortingen moeten worden begrepen. Uit het feit dat partijen het begrip 'baten' hebben ingeperkt tot een nadere definitie, en kapitaalstortingen door een aandeelhouder daarin niet hebben opgenomen, kan juist worden afgeleid dat zij niet hebben beoogd een regeling te treffen voor het geval SMC een nieuwe aandeelhouder zou aanbrengen. Overigens is juist voor die

situatie een bemiddelingsovereenkomst tussen SSO en SMC en haar samenwerkingspartner Dao Dong B.V. gesloten. Bovendien ligt het niet in de rede dat betalingen van een aandeelhouder onder artikel 6 vallen, nu dit artikel uitgaat van het genieten van baten na onderhandelingen tussen de door SMC aangebrachte partij en ADO, terwijl het hier gaat om een agiostorting door de eigen aandeelhouder. Voor zover de andere betalingen/bijdragen door UVS, die ADO overigens betwist, wel onder baten zouden vallen, geldt dat ADO daarover reeds geen vergoeding is verschuldigd, omdat geen sprake is van directe aanbreng.

Ook de gedragingen van SMC na het sluiten van de overeenkomst bieden geen steun voor haar standpunt.

Nu uit het voorgaande volgt dat de rechtbank van oordeel is dat artikel 6 van de overeenkomst niet ziet op betalingen die ADO van UVS ontvangt, zullen de vorderingen van SMC worden afgewezen. Ook de provisionele vordering zal worden afgewezen.

Beslissing

De rechtbank wijst de vorderingen van SMC af en veroordeelt SMC in de proceskosten.

DOPING**CAS 30 september 2016**

CAS 2016/A/4643 (Maria Sharapova (Sharapova)/ International Tennis Federation (ITF))

Inleiding

Sharapova is een professioneel tennisster met de Russische nationaliteit. Tijdens de Australian Open in Melbourne heeft Sharapova op 26 januari 2016 een dopingtest ondergaan. Daarnaast is ze op 2 februari 2016 buiten de competitie op doping getest. Op 2 maart 2016 is Sharapova door ITF geïnformeerd dat het A-monster dat op 26 januari 2016 is afgenomen positief had getest op Meldonium.¹ Meldonium is sinds 1 januari 2016 een verboden niet-gespecificeerde stof volgens de dopinglijst van het World Anti-Doping Agency (WADA). Op grond van de regels van het Tennis Anti-Doping Programma (TADP) leidt dit tot een dopingovertreding. Sharapova is daarom voorlopig geschorst.

Sharapova heeft via een brief op 4 maart 2016 afstand gedaan van haar recht om het B-monster te laten testen ter verificatie van de juistheid van de dopingtest. Sharapova heeft hierbij erkend dat er Meldonium in haar bloed aanwezig was, maar droeg ter verklaring aan dat ze Mildronate gebruikte voor diverse medische condities op advies van haar dokter. Ze heeft gesteld dat ze dit middel al tien jaar gebruikte. Ook heeft Sharapova ge-

1. Het monster dat op 2 februari 2016 is afgenomen is ook positief getest op Meldonium, maar hierbij is een lagere hoeveelheid aangetroffen. ITF is het ermee eens dat dit lijkt te zijn veroorzaakt door resten van Mildronate-tabletten die Sharapova tijdens de Australian Open 2016 heeft genomen. Daardoor ontstaat geen probleem ten aanzien van dit tweede belastende analysesresultaat en zal dit niet meer worden genoemd in deze uitspraak.

steld dat ze door de brief van 2 maart 2016 nu weet dat Mildronate ook bekend is als Meldonium. Ze heeft gesteld dat zij zich er niet van bewust was dat het gebruik van Mildronate een dopingovertreding omvatte en dat zij nimmer de intentie heeft gehad om vals te spelen. Daarnaast heeft Sharapova gesteld dat zij zich er niet van bewust was dat sprake was van een aanzienlijk risico dat haar medicatie wellicht verboden middelen bevatte of kon resulteren in een dopingovertreding. Op grond hiervan heeft zij gesteld dat haar straf maximaal twee jaar zou moeten zijn. Ook heeft zij verzocht om een hoorzitting voor een onafhankelijk tribunaal. Op 7 maart 2016 heeft Sharapova een persconferentie georganiseerd waarin zij publiekelijk bekend heeft gemaakt dat zij een dopingovertreding heeft begaan door Mildronate te nemen.

Op 6 juni 2016 heeft het onafhankelijke tribunaal, dat is benoemd door de ITF om de zaak te beoordelen, uitspraak gedaan. Door het tribunaal is vastgesteld dat sprake was van een dopingovertreding door Sharapova op grond van artikel 2.1 TADP, omdat in de monsters die, op 26 januari 2016 en 2 februari 2016 zijn afgenomen, Meldonium is aangetroffen. Ten aanzien van haar resultaten tijdens de Australian Open is Sharapova daardoor automatisch gediskwalificeerd. Ook is ze door het tribunaal voor twee jaar geschorst. De schorsing ving aan op 26 januari 2016.

Sharapova gaat tegen deze beslissing in beroep bij the Court of Arbitration for Sport (CAS). Ze accepteert dat ze een bepaalde mate van schuld heeft, maar stelt kort gezegd dat sprake is van 'No Significant Fault or Negligence' (NSF). Op basis van de TADP-regels kan een straf worden gereduceerd op grond van NSF. Sharapova vraagt het CAS kort gezegd om de uitspraak van het tribunaal te vernietigen en om haar schorsing te beperken tot de tijd die ze heeft uitgezeten tot aan de uitspraak van het CAS (ongeveer acht maanden). Ook vraagt ze het CAS te erkennen dat ze geen Mildronate heeft genomen om haar prestaties te verbeteren en om ITF te veroordelen in de proceskosten en Sharapova's kosten voor de beroepsprocedure.

ITF voert gemotiveerd verweer.

Beoordeling

Het CAS acht zich bevoegd om over deze zaak te oordelen. Vervolgens stelt het CAS vast dat het in dit geschil alleen gaat over de lengte van de schorsing. Ook stelt het CAS vast dat Sharapova accepteert dat ze een minimale mate van schuld heeft. De twee vragen die daarom moeten worden beantwoord zijn: wat is de mate van schuld van Sharapova en heeft zij de dopingovertreding begaan met NSF? Zo ja, wat is dan de gepaste straf?

Op grond van artikel 10.5.2 TADP zijn er twee eisen op grond waarvan de duur van de schorsing wegens de aanwezigheid van een verboden stof kan worden vermindert. Aan de eerste eis, namelijk het aantonen hoe de

verboden stof in het lichaam van de sporter heeft kunnen komen, is voldaan. De tweede eis is dat de sporter moet aantonen dat hij/zij geen significante schuld of nalatigheid heeft ten aanzien van het in het lichaam komen van de verboden stof. Partijen verschillen van mening of aan de tweede eis is voldaan.

Het CAS verwijst naar eerdere uitspraken van het CAS en benadrukt dat het sterk afhankelijk is van de omstandigheden van het geval om te kunnen beoordelen of sprake is van NSF. Het CAS acht het evident dat een sporter altijd het label van een product kan lezen of op internet onderzoek kan doen om met zekerheid vast te stellen of de ingrediënten als zodanig op de lijst met verboden middelen staan vermeld. Daarnaast kan een sporter een sport-consultant of anti-dopingorganisatie benaderen voor advies, deskundigen op dit gebied inschakelen en raadplegen en uiteindelijk zelf beslissen om al dan niet een product te nuttigen. Desondanks kan van een sporter niet in redelijkheid worden verwacht om al deze stappen te allen tijde en onder iedere omstandigheid te nemen. Partijen zijn het erover eens dat een sporter de mogelijkheid heeft om (onderdelen van) de anti-dopingverplichtingen aan derden te delegeren. Als er dan sprake is van een dopingovertreding, gaat het echter niet om de fout die een derde heeft gemaakt, maar om de fout van de atleet in zijn of haar keuze. Derhalve is de sporter zelf verantwoordelijk aan wie diens anti-dopingverplichtingen worden gedelegeerd, is de sporter zelf verantwoordelijk voor het instrueren van dergelijke derden en het duidelijk aangeven welke procedures die derden moeten volgen bij het uitoefenen van hun taken. Als de sporter nalatig is in het toezicht houden op voornoemde aspecten, komt dat voor rekening van de sporter.

Op grond van het voorgaande stelt het CAS vast dat Sharapova's schuld niet significant was. Van belang hierbij is dat Sharapova vertrouwde op de deskundigheid van de heer Eisenbud (hierna: Eisenbud) en zijn organisatie IMG voor het handelen omtrent alle anti-dopinggerelateerde zaken. Dit was gebaseerd op een lange historie van het bevredigend in acht nemen van de anti-dopingregels voor diverse verplichtingen van Sharapova op basis van deze regels. De keuze van Sharapova om deze anti-dopingverplichtingen aan Eisenbud toe te vertrouwen, is begrijpelijk in de omstandigheden van onderhavig geval. Desalniettemin gaf Sharapova geen nadere instructies aan Eisenbud omtrent diens taakuitoefening, maar droeg de taak als zodanig over aan Eisenbud. Daarnaast ondernam Sharapova geen actie in het kader van supervisie en controle op de werkzaamheden die Eisenbud voor haar verrichtte. Daardoor is er wel enige mate van verwijtbaarheid aan de zijde van de sporter, doch sluiten de feiten en omstandigheden niet uit dat de sporter een beroep kan doen op NSF.

Het CAS is van mening dat Sharapova een verminderde perceptie van het risico van het gebruik van Mildronate had en dat dit gerechtvaardigd was, omdat Sharapova

het middel al tien jaar gebruikte zonder dat dit tot een positieve dopingtest had geleid. Ook gebruikte ze dit middel niet om haar prestaties te verbeteren, maar om medische redenen. Tot slot is geen specifieke waarschuwing uitgevaardigd door de relevante organisaties over de verandering van de status van Meldonium. Verder acht het CAS van belang dat er niet eerder een significante zaak omtrent een positieve Meldonium-test van olympische sporten in het nieuws is geweest en dat er geen eerdere zaken in het tennis zijn geweest. Ook merkt het CAS op dat Sharapova publiekelijk heeft erkend dat ze Meldonium heeft genomen en dat ze haar verantwoordelijkheid hiervoor heeft geaccepteerd. Op grond van alle feiten en omstandigheden, concludeert het CAS dat het beroep van de sporter op NSF moet worden geaccepteerd.

Vervolgens dient de maatstaf van de sanctie te worden vastgesteld. Ondanks het feit dat er sprake is van een succesvol beroep op NSF, is er enige mate van verwijtbaarheid bij de sporter. Het CAS oordeelt dat de mate van verwijtbaarheid meer omvat dan de minimale verwijtbaarheid, doch minder dan significante verwijtbaarheid. Een sanctie van vijftien maanden wordt passend geacht door het CAS.

Het CAS acht geen gronden aanwezig voor matiging van voornoemde sancties op grond van proportionaliteit. Daarnaast benadrukt het CAS dat de sporter niet heeft gepoogd om haar gebruik van Mildronate te verbergen en juist open was over het gebruik daarvan op grond van een doktersrecept. Daarnaast heeft ze het product te goeder trouw genuttigd in de veronderstelling dat dit in overeenstemming zou zijn met de toepasselijke regels en haar anti-dopingverplichtingen, zoals het voor een lange periode ook was. Ook was ze niet goed geïnformeerd door de betreffende anti-dopingautoriteiten over de gewijzigde regels.

Tot slot stelt het CAS dat deze zaak niet gaat over een atleet die heeft vals gespeeld. Sharapova kan niet worden beschouwd als een 'intentional doper'.

Beslissing

Het beroep wordt gedeeltelijk toegewezen. De beslissing van het tribunaal van 6 juni 2016 wordt vernietigd. Sharapova wordt geschorst voor vijftien maanden vanaf 26 januari 2016. Verder worden haar individuele resultaten tijdens de Australian Open op 26 januari 2016 gedisqualificeerd. Deze procedure is gratis, afgezien van de CAS-griffiekosten van CHF 1000 die al door Sharapova zijn voldaan. Tot slot zullen de partijen hun eigen kosten dragen en zullen alle andere vorderingen worden afgevoerd.

VERENIGINGSRECHT

Rb. Midden-Nederland (vzr.) 10 juni 2016

ECLI:NL:RBMNE:2016:3107 (FC Twente '65 B.V. (FC Twente)/Koninklijke Nederlandse Voetbal Bond (KNVB))

en

Beroepscommissie Licentiezaken Betaald Voetbal KNVB 17 juni 2016

1516-354

Inleiding

FC Twente is een betaaldvoetbalorganisatie (bvo) en lid van KNVB. FC Twente neemt op basis van een daartoe door KNVB aan haar verstrekte licentie deel aan de door KNVB georganiseerde betaaldvoetbalcompetitie, de Eredivisie. Er is sprake van een doorlopend licentiesysteem waarbij een bvo slechts eenmaal een licentie hoeft aan te vragen en in ieder seizoen van rechtswege is toegelaten tot het betaald voetbal. De Licentiecommissie Betaald Voetbal (hierna: de Licentiecommissie) beoordeelt als orgaan van KNVB, mede aan de hand van het geldende licentiereglement, of clubs voldoen aan de licentieverplichtingen en kan onder meer sancties aan clubs opleggen bij overtredingen van het licentiereglement, waaronder boetes en, als ultimum remedium, intrekking van de licentie. Er staat tuchtrechtelijk hoger beroep open tegen beslissingen van de Licentiecommissie bij de Beroepscommissie Licentiezaken Betaald Voetbal (hierna: de Beroepscommissie).

Op 24 november 2015 is op internet een, bij de Licentiecommissie onbekende overeenkomst, gepubliceerd tussen FC Twente en investeringsmaatschappij Doyen. De Licentiecommissie heeft vervolgens geoordeeld dat zij door FC Twente eerder onvolledig is geïnformeerd en bewust is misleid omtrent de met Doyen gesloten overeenkomst(en) en als gevolg daarvan is de Licentiecommissie bij besluit van 15 december 2015 (hierna: het Decemberbesluit) overgegaan tot voorwaardelijke intrekking van de licentie van FC Twente. Uit het Decemberbesluit volgde dat de licentie van FC Twente onvoorwaardelijk zou worden ingetrokken tenzij FC Twente kort gezegd (i) medewerking zou verlenen aan een onafhankelijk onderzoek naar werknemers, bestuurders en governance in het verleden, zodat geconstateerde misstanden uit het verleden in de toekomst kunnen worden voorkomen, (ii) de aanbevelingen uit dit onderzoek voor 1 mei 2016 zou implementeren, (iii) zou accepteren dat zij gedurende drie jaar werd uitgesloten voor Europees voetbal en (iv) schriftelijk zou bevestigen dat zij met deze voorwaarden akkoord ging. FC Twente heeft vervolgens onverwijld aan de Licentiecommissie bevestigd akkoord te gaan met de gestelde voorwaarden.

Op 8 januari 2016 heeft de Licentiecommissie aan de heer X opdracht gegeven het onderzoek uit te voeren zoals hierboven onder (i) beschreven. De Licentiecommissie heeft, naast het onderzoek naar werknemers, bestuurders en governance, aan de onderzoeksopdracht

voor de heer X toegevoegd een onderzoek naar 'mogelijke tegenvallers uit het verleden die zich nog zouden kunnen openbaren'. Op 1 maart 2016 is het onderzoeksrapport van de heer X gepubliceerd. Er is vervolgens diverse malen gecorrespondeerd tussen de Licentiecommissie en FC Twente over het doorvoeren van de aanbevelingen uit het rapport van de heer X.

Op 18 mei 2016 heeft de Licentiecommissie FC Twente geïnformeerd over haar voorgenomen besluit tot onvoorwaardelijke intrekking van de Eredivisie-licentie van FC Twente per 1 juli 2016 en tegelijkertijd verlening van een nieuwe licentie voor het seizoen 2016/2017 voor de Jupiler League. Op 26 mei 2016 heeft de Licentiecommissie, na negatief advies van de centrale spelersraad eerder die dag, een definitief besluit (hierna: het Meibesluit) genomen, gelijk aan het voorgenomen besluit. De onvoorwaardelijke intrekking van de licentie is het gevolg van ná 15 december 2015 aan het licht gekomen informatie, waaruit volgde dat FC Twente in de periode voor het Decemberbesluit nog met betrekking tot drie spelers in strijd met het Licentiereglement heeft gehandeld.

FC Twente heeft een kort geding aanhangig gemaakt op 24 mei 2016 waarin in essentie een verbod tot tenuitvoerlegging van ieder besluit van een orgaan van KNVB, dat leidt tot intrekking van de Eredivisie-licentie van FC Twente, wordt gevorderd. KNVB heeft bij de mondelinge behandeling op 27 mei 2016 gemotiveerd verweer gevoerd. Separaat heeft FC Twente tuchtrechtelijk beroep ingesteld tegen het Meibesluit bij de Beroepscommissie bij beroepsschrift van 2 juni 2016. Op 6 juni 2016 heeft een zitting plaatsgevonden bij de Beroepscommissie.

Beoordeling en beslissing voorzieningenrechter

FC Twente stelt dat zij een spoedeisend belang heeft, omdat er een acuut liquiditeitsstekort is doordat zij doorlopende financiële verplichtingen heeft, maar er geen tot weinig geld binnenkomt door de onduidelijkheid omtrent de licentie. KNVB meent dat er geen spoedeisend belang is, omdat er op zeer korte termijn een procedure bij de Beroepscommissie kan plaatsvinden en ook in deze procedure het Meibesluit (lees: de definitieve intrekking van de licentie) ter discussie staat.

De voorzieningenrechter overweegt dat er niet zonder meer van uit kan worden gegaan dat met de beroepsprocedure bij KNVB vergelijkbaar resultaat kan worden bereikt als met een voorlopige voorziening in kort geding; het is niet onwaarschijnlijk dat er verschillen bestaan tussen de beoordelingskaders in beide procedures. Gesteld noch gebleken is dat de Beroepscommissie een beslissing kan nemen op basis van de stellingen die FC Twente aan haar (civielrechtelijke) vorderingen in dit kort geding ten grondslag legt. Bovendien is er geen harde termijn voor de Beroepscommissie waarbinnen uitspraak moet worden gedaan en is het niet ondenkbaar dat het de Beroepscommissie niet lukt spoedig uitspraak te doen en zal (de tenuitvoerlegging van) het Meibesluit niet zonder meer worden opgeschort hangende de be-

roepsprocedure. Gelet op deze omstandigheden en nu het voldoende aannemelijk is dat FC Twente in een moeilijke financiële situatie verkeert, is FC Twente ontvankelijk in haar vorderingen.

FC Twente stelt zich op het inhoudelijke standpunt dat het Decemberbesluit bepaalt dat FC Twente (er gerechtvaardigd op mocht vertrouwen dat zij) niet gestraft zou worden voor overtredingen begaan vóór 15 december 2015, mits zij deze voor 1 mei 2016 aan de Licentiecommissie zou melden. KNVB zou onrechtmatig jegens haar handelen, althans wanprestatie plegen dan wel in strijd met de jegens haar in acht te nemen eisen van redelijkheid en billijkheid handelen, maar tevens een op basis van artikel 2:15 lid 1 aanhef en onderdeel c BW vernietigbaar besluit hebben genomen. De vorderingen worden gezamenlijk behandeld gezien de samenhang.

De voorzieningenrechter is van oordeel dat FC Twente gezien alle omstandigheden van het geval er niet gerechtvaardigd op mocht vertrouwen dat zij niet meer zou worden geschorst voor overtredingen van het Licentiereglement in het verleden welke pas na het Decemberbesluit aan het licht zouden komen. Een dergelijk voorbehoud is door KNVB nooit gemaakt en doorslaggevend is dat het Decemberbesluit nu juist zag op de kwestie Doyen. Ook uit de later verstuurde e-mails van de Licentiecommissie, waaruit volgens FC Twente zou volgen dat haar licentie niet zou worden ingetrokken indien zij voor 1 mei 2016 alle overtredingen van het Licentiereglement uit het verleden zou hebben gemeld, volgt niet dat de Licentiecommissie FC Twente een zogenaamde vrijbrief heeft gegeven zoals door KNVB is opgemerkt. Ditzelfde geldt met betrekking tot het feit dat de Licentiecommissie niet direct nadat FC Twente de eerste nieuwe overtreding meldde is overgegaan tot intrekking van de licentie.

Verder is de voorzieningenrechter van oordeel dat door de Licentiecommissie met het intrekken van de Eredivisie-licentie en het verlenen van een Jupiler League-licentie feitelijk een nieuwe maatregel is geïntroduceerd: het bij wege van straf terugzetten van een profclub naar de Jupiler League. FC Twente en de overige bvo's waren niet bekend met deze maatregelen, terwijl met name voor een sanctiesysteem rechtszekerheid erbij gebaat is dat het systeem consistent en voldoende inzichtelijk is. Een vereniging heeft echter wel enige beleidsruimte om tot een belangenafweging te komen. Er zijn volgens de voorzieningenrechter bijzondere omstandigheden denkbaar waaronder de gerechtvaardigde belangen van een lid dienen te prevaleren boven de rechtszekerheid. Uit het Meibesluit volgt dat in het onderhavige geval voor de Licentiecommissie de belangen van FC Twente en van haar werknemers, financiers en supporters erg zwaar hebben gewogen en dat zij juist met het oog daarop tot de door haar genomen maatregel is gekomen. Daarnaast heeft de Licentiecommissie meegewogen dat de hernieuwde toelating tot de Jupiler League voor FC Twente ook financiële voordelen biedt die ertoe kunnen leiden dat zij daadwerkelijk schoon schip kan maken.

Onder deze omstandigheden is het – mede omdat niet is gebleken van formele gebreken in de besluitvorming – niet in hoge mate aannemelijk dat de bodemrechter tot het oordeel zal komen dat KNVB niet in redelijkheid tot het besluit heeft kunnen komen.

Op basis van het voorgaande besluit de voorzieningenrechter de vorderingen van FC Twente af te wijzen en wordt FC Twente veroordeeld in de proceskosten.

Beoordeling en beslissing Beroepscommissie

FC Twente verzoekt de Beroepscommissie het besluit van de Licentiecommissie te vernietigen en opnieuw recht doende te oordelen dat zij haar Licentie behoudt en dat er geen grond is voor een sanctie dan wel hooguit een boete kan worden opgelegd. Primair stelt FC Twente dat het Decemberbesluit bepaalt dat zij niet zou worden gestraft voor overtredingen begaan voor 15 december 2015 indien er schoon schip zou worden gemaakt (lees: indien FC Twente deze overtredingen voor 1 mei 2016 aan de Licentiecommissie zou melden). Subsidiair stelt FC Twente dat zij er gerechtvaardigd op heeft mogen vertrouwen dat zij niet meer zou worden gesanctioneerd indien zij schoon schip maakte. Meer subsidiair wordt aangevoerd dat intrekking van de licentie disproportioneel is en nog meer subsidiair dat er in het geheel geen sancties meer behoren te worden opgelegd.

Het primaire standpunt van FC Twente volgt de Beroepscommissie niet. De Beroepscommissie hecht echter wel waarde aan de door de Licentiecommissie aan FC Twente verzochte 'schoonschipverklaring'. Deze schoonschipverklaring werd verzocht na 1 mei 2016 en kwam er kort gezegd op neer dat van de interim-directeur, bestuurder en commissaris van FC Twente werd verlangd dat zij persoonlijk en zonder voorbehoud verklaren dat zij ervoor instaan dat er verder geen zaken meer zijn die voor het behoud van de licentie relevant zijn. Door om deze verklaring te verzoeken heeft de Licentiecommissie in dit concrete geval het gerechtvaardigd vertrouwen bij FC Twente gewekt dat de overtredingen van het Licentiereglement uit het verleden waarmee de Licentiecommissie bekend is geworden na het Decemberbesluit, niet van invloed zouden zijn op het behoud van de licentie, mits zonder voorbehoud de 'schoonschipverklaring' werd afgegeven.

De volgende concrete omstandigheden van het geval zijn relevant voor dit oordeel: (i) hetgeen moest worden verklaard in de schoonschipverklaring; (ii) dat op het moment dat de schoonschipverklaring werd gevraagd (ten minste) twee van de na 15 december 2015 aan het licht gekomen overtredingen al bekend waren en deze overtredingen intrekking van de licentie ten volle zouden hebben kunnen rechtvaardigen; (iii) dat het afgeven van de schoonschipverklaring derhalve geen toegevoegde waarde meer zou hebben; (iv) dat de verklaring is afgegeven en door de Licentiecommissie is aanvaard; (v) dat de personen die door het rapport van de heer X als verantwoordelijken voor de overtredingen uit het verleden zijn aangewezen geen deel meer uitmaken van de orga-

nisatie van FC Twente; (vi) dat in een drietal e-mailberichten van april en mei 2016 niet het voorbehoud is gemaakt dat de reeds op dat moment bekende overtredingen uit het verleden nog van invloed zouden kunnen zijn op het behoud van de licentie.

Op basis van het voorgaande stond het de Licentiecommissie niet vrij om in het Meibesluit de licentie van FC Twente in te trekken. Dit oordeel laat onverlet de mogelijkheid om andere sancties op te leggen en de Beroepscommissie zal hiertoe, opnieuw recht doende, overgaan. De Beroepscommissie is van oordeel dat vaststaat dat FC Twente zich stelselmatig schuldig heeft gemaakt aan ernstige misleiding van de Licentiecommissie en financiële malversaties, met als doel de eigen prestaties en inkomsten te bevorderen ten koste van anderen. Daarmee heeft FC Twente in ernstige mate gehandeld in strijd met de beginselen van de sport, de doelstellingen van KNVB en hetgeen van haar als lid van KNVB mag worden verwacht. Opgemerkt wordt nog dat onder die omstandigheden in redelijkheid niet van KNVB had kunnen worden verlangd de licentie te handhaven.

Ook de drie nieuwe overtredingen rechtvaardigen volgens de Beroepscommissie een sanctie. Daarnaast constateert de Beroepscommissie dat er een vierde overtreding is gepleegd, nu FC Twente de indruk heeft gewekt een breed eigen onderzoek te initiëren naar alle transfers uit het verleden. FC Twente heeft dit onderzoek in haar communicatie met de Licentiecommissie gezet in de sleutel van waarheidsvinding en schoon schip maken, hetgeen in de voorliggende casus op dat moment een essentieel aspect was voor het behoud van de licentie. Dit onderzoek was echter beperkt tot één van de drie overtredingen die na het Decemberbesluit nog aan het licht is gekomen. Nu FC Twente de Licentiecommissie heeft geïnformeerd dat dit onderzoek zag op alle transfers uit het verleden had zij de Licentiecommissie, gezien het voorgaande en op basis van het Licentiereglement, dienen te informeren over de klaarblijkelijke wijzigingen van de onderzoeksopdracht en het feit dat het onderzoek slechts op één van de drie overtredingen zag die na het Decemberbesluit nog aan het licht is gekomen. Dit is niet gebeurd en leidt daarmee tot overtreding van het Licentiereglement. Gezien de ernst en het repeterende karakter van de bovenstaande vier overtredingen besluit de Beroepscommissie om voor elke overtreding de hoogst mogelijke boete van € 45.250 op te leggen.

De Beroepscommissie besluit aldus tot vernietiging van het Meibesluit en legt FC Twente een boete op van in totaal € 181.000.

Rb. Midden-Nederland (vzr.) 1 juli 2016

C/16/416861 / KG ZA 16-435 (Koninklijke Haagse Cricket en Voetbal Vereniging (HVV)/Koninklijke Nederlandse Voetbalbond (KNVB))

Inleiding

Op 19 mei 2016 vond een voetbalwedstrijd plaats tussen de eerste elftallen van HVV en Voorschoten '97 (hierna: Voorschoten). Bij een 0-0 stand, is in de tweede minuut van de eerste verlenging een speler van HVV van het veld gestuurd na een rode kaart. HVV verloor hierna de wedstrijd met 1-4, met als gevolg directe degradatie. Voorschoten mocht meedoen aan de nacompetitie. Na de wedstrijd werd het HVV duidelijk dat er geen sprake was van een directe rode kaart, maar van een tweede gele kaart voor haar speler met rugnummer 2. HVV heeft vervolgens op 20 mei 2016 per e-mail geprotesteerd bij de KNVB. HVV stelde dat haar speler na een eerste gele kaart van het veld is gestuurd, omdat de scheidsrechter een gele kaart van de speler met nummer 2 van de tegenstander bij HVV had genoteerd. HVV tekende protest aan tegen deze beslissing en was van mening dat de wedstrijd in de tweede minuut van de eerste verlenging met een 0-0 stand en een strafschop voor Voorschoten hervat diende te worden, met 11 tegen 11 spelers. Na verklaringen van de scheidsrechter, 1e assistent-scheidsrechter en Voorschoten te hebben opgevraagd, is het verzoek van HVV op dezelfde dag namens KNVB afgewezen.

Op 21 mei 2016 heeft HVV tegen deze afwijzing pro forma beroep aangetekend. Hierop is op 24 mei 2016 namens KNVB gemeld dat op grond van artikel 101 Reglement Tuchtrechtspraak Amateurvoetbal (hierna: RTA) geen mogelijkheid bestaat om in beroep te gaan tegen een toegekende gele kaart. Op diezelfde dag stelde HVV zich in reactie hierop op het standpunt dat sprake was van een bijzondere situatie en dat de zaak daarom aan de tuchtcommissie diende te worden voorgelegd.

Bij brief van 26 mei 2016 heeft HVV een situatieschets en een groot aantal getuigenverklaringen overgelegd, met het verzoek aan de tuchtcommissie om een mondeling onderzoek in te stellen en te bepalen dat de wedstrijd hervat diende te worden vanaf de tweede minuut van de eerste verlenging en dat de gegeven gele kaart als eerste gele kaart diende te gelden. Bij e-mailbericht van 31 mei 2016 meldde KNVB aan HVV dat de tuchtcommissie had besloten dat zij en de commissie van beroep geen bevoegdheid hadden. Het Bestuur Amateurvoetbal van KNVB heeft opnieuw een afweging gemaakt, maar zag geen reden om aan de getuigenverklaringen die door HVV zijn overgelegd meer waarde toe te kennen dan aan het rapport van de scheidsrechter en zijn 1e assistent. Het verzoek van HVV tot herziening van het besluit is daarom afgewezen.

Hierop meldde HVV op 6 juni 2016 dat zij een civiele procedure zou starten. Ook stelde HVV (pro forma) beroep in tegen het besluit van 31 mei 2016. Op 14 juni 2016 berichtte het Bestuur Amateurvoetbal van KNVB

aan HVV dat de scheidsrechter van dienst had verklaard dat hij twijfelde aan de juistheid van zijn eerdere verklaring en deze daarom introk. Dit leidde ertoe dat het besluit d.d. 31 mei 2016 is herzien. Het verzoek van HVV is echter afgewezen. KNVB bepaalde dat als de wedstrijd zou worden overgespeeld vanaf de tweede minuut van de eerste verlenging en als HVV van Voorschoten zou winnen, de overige verenigingen niet in staat zouden zijn met hun oude elftallen de nacompetitiewedstrijden opnieuw te spelen, aangezien het seizoen 2015/2016 inmiddels was geëindigd en een verzoek tot overschrijving naar een andere vereniging tot 15 juni 2016 kon worden ingediend. Volgens KNVB wogen de belangen van deze verenigingen zwaarder dan de belangen van HVV. Het Bestuur Amateurvoetbal heeft het verzoek van HVV daarom afgewezen.

HVV vordert in deze civiele procedure, voor zover relevant, het duel tussen HVV en Voorschoten binnen zeven dagen na datum van het vonnis over, althans vanaf de tweede minuut van de eerste verlenging met een 0-0 stand en een strafschop voor Voorschoten met 11 tegen 11 spelers uit te laten spelen. Verder wordt gevorderd dat KNVB wordt veroordeeld in de proces- en nakosten. KNVB voert hiertegen verweer en concludeert tot afwijzing van de vordering.

Beoordeling

De vraag is of het voldoende aannemelijk is dat de bodemrechter het besluit van het Bestuur Amateurvoetbal van 14 juni 2016 zal vernietigen. In dit kader dient de vraag te worden beantwoord of het Bestuur Amateurvoetbal in redelijkheid tot haar besluit, strekkende tot afwijzing van het verzoek van HVV tot het overspelen van de wedstrijd vanaf de tweede minuut van de eerste verlenging, heeft kunnen komen.

Op grond van artikel 11 lid 2 Reglement Wedstrijden Amateurvoetbal (RWA) is het voor het Bestuur Amateurvoetbal mogelijk om een wedstrijd als niet uitgespeeld te beschouwen als bijzondere omstandigheden dit rechtvaardigen. KNVB heeft betoogd dat als uitgangspunt geldt dat de beslissingen van de scheidsrechter bindend zijn. Op grond van de statuten van KNVB en het RWA zijn leden van de sectie amateurvoetbal gebonden aan deze spelregels, de zogenaamde 'Laws of the Game'. Het RWA bevat een 'muizengaatje' wat een uitzondering toelaat op dit uitgangspunt. Volgens KNVB weegt het belang van rechtszekerheid van de verenigingen die de nacompetitiewedstrijden hebben uitgespeeld, echter zwaarder dan het belang van HVV.

De voorzieningenrechter overweegt dat vaststaat dat het Bestuur Amateurvoetbal in het besluit van 14 juni 2016 niet meer vasthoudt aan de verklaring van de scheidsrechter dat de in de negentigste minuut getoonde gele kaart aan de nummer 2 van HVV is gegeven. Hieruit volgt dat de scheidsrechter een administratieve fout heeft gemaakt. KNVB heeft haar besluit van 31 mei 2016 herzien. Omdat op dat moment alle nacompetitiewedstrijden

al waren gespeeld, heeft KNVB in het kader van afweging van de bijzondere omstandigheden het belang van de verenigingen die hebben deelgenomen aan de nacompetitie zwaarder laten wegen dan het belang van HVV bij het overspelen van de wedstrijd tegen Voorschoten. De rechter oordeelt dat het Bestuur Amateurvoetbal in de gegeven omstandigheden niet in redelijkheid tot die beslissing heeft kunnen komen. Uit de stukken blijken voldoende aanknopingspunten voor de conclusie dat al op een eerder moment (gerede) twijfel over de juistheid van de verklaring van de scheidsrechter bestond, of had moeten rijzen, op grond waarvan KNVB de maatregelen had kunnen treffen waar HVV van begin af aan om had gevraagd.

Hoewel het uitgangspunt van KNVB, dat de beslissingen van de scheidsrechter bindend zijn, begrijpelijk is, ontslaat haar dat niet van haar verplichting te onderzoeken of sprake is van omstandigheden die een uitzondering op die regel rechtvaardigen. De scheidsrechter refereerde zelf aan de afwijkende verklaring van zijn scheidsrechter-coach en kennelijk bestond er, ook bij de scheidsrechter, twijfel over de toedracht. Zeker gezien alle stukken die KNVB van HVV heeft ontvangen, was een nader onderzoek op zijn plaats geweest. De voorzieningenrechter acht het onzorgvuldig dat KNVB onvoldoende aanleiding zag voor twijfel aan de verklaring van de scheidsrechter zonder nader onderzoek te doen of haar oordeel op dit punt nader te motiveren. Zeker omdat dit nadere onderzoek op eenvoudige wijze had kunnen plaatsvinden door navraag te doen bij de nummer 2 van Voorschoten en KNVB op dat moment nog had kunnen voldoen aan het verzoek van HVV de nacompetitiewedstrijden uit te stellen.

Door de administratieve fout van de scheidsrechter is HVV in haar sportieve belangen getroffen. Als gevolg van deze fout is de kans voor HVV om de wedstrijd te winnen, verminderd. Volgens de voorzieningenrechter schiet de motivering van het besluit van 14 juni 2016 tekort wat betreft de afweging van de bijzondere omstandigheden. KNVB is er bij haar afweging van uitgegaan dat HVV het duel tegen Voorschoten alsnog zou winnen, waardoor de nacompetitie zou moeten worden overgespeeld, terwijl er wellicht al spelers zijn overgeschreven naar andere verenigingen. De voorzieningenrechter acht deze afweging prematuur. De voorzieningenrechter komt tot de conclusie dat voldoende aannemelijk is dat de bodemrechter zal oordelen dat het Bestuur Amateurvoetbal in redelijkheid niet heeft kunnen besluiten het verzoek van HVV de wedstrijd tegen Voorschoten over te spelen, af te wijzen en dus zal oordelen dat dit besluit voor vernietiging in aanmerking komt. Er valt niet in te zien waarom het overspelen van de wedstrijd tussen HVV en Voorschoten vanaf de tweede minuut van de eerste verlenging niet toewijsbaar zou zijn. Er bestaat namelijk nog de kans dat HVV de wedstrijd verliest, alsnog degradeert en geen nacompetitiewedstrijden hoeft te spelen. HVV heeft niet gesteld dat overspelen niet mogelijk zou zijn. Ook is niet gebleken dat Voorschoten niet in staat zou

zijn met haar (oude) elftal de wedstrijd over te spelen. Afhankelijk van de uitkomst van dit duel, zal KNVB zich nader dienen te beraden over de competitie-indeling.

Beslissing

De voorzieningenrechter beveelt KNVB binnen zeven dagen na het vonnis de wedstrijd tussen HVV en Voorschoten vanaf de tweede minuut van de eerste verlenging met een 0-0 stand en een strafschop voor Voorschoten met 11 tegen 11 spelers over te laten spelen. KNVB wordt in de proces- en nakosten veroordeeld en het vonnis wordt uitvoerbaar bij voorraad verklaard. Het meer of anders gevorderde wordt afgewezen.

Rb. Midden-Nederland (vzr.) 15 juli 2016

ECLI:NL:RBMNE:2016:3953 (Betaald Voetbal De Graafschap B.V. (De Graafschap)/Koninklijke Nederlandse Voetbalbond (KNVB))

Inleiding

De Graafschap is een betaaldvoetbalorganisatie (hierna: bvo) die in het seizoen 2015/2016 op sportieve gronden is gedegradeerd uit de Eredivisie. Bij besluit van 26 mei 2016 heeft de Licentiecommissie van KNVB (hierna: de Licentiecommissie) (onder andere) besloten om de Eredivisie-licentie van FC Twente in te trekken. Als gevolg van dit besluit is De Graafschap (alsnog) niet gedegradeerd uit de Eredivisie. FC Twente is vervolgens op 2 juni 2016 tegen dit besluit in beroep gegaan bij de Beroepscommissie Licentiezaken Betaald Voetbal van KNVB (hierna: de Beroepscommissie). De Beroepscommissie heeft het besluit van de Licentiecommissie op 17 juni 2016 vernietigd. De Graafschap stelt zich op het standpunt dat het Besluit van de Beroepscommissie van 17 juni 2016 om FC Twente alsnog toe te laten tot de Eredivisie (hierna: het Besluit) nietig dan wel vernietigbaar is. De Graafschap heeft KNVB op 24 juni 2016 schriftelijk medegedeeld dat zij zich niet kan verenigen met het Besluit. Tevens is verzocht aan KNVB om haar voor het seizoen 2016/2017 alsnog toe te laten tot de Eredivisie. KNVB heeft dit verzoek niet gehonoreerd.

Daarop start De Graafschap een kort geding. De Graafschap vordert KNVB te gebieden om haar deel te laten nemen aan de Eredivisie in het seizoen 2016/2017, althans een in goede justitie te bepalen voorlopige voorziening te treffen totdat hierover in een bodemprocedure is geoordeeld. Een en ander op straffe van een door KNVB te verbeuren dwangsom en met een veroordeling van KNVB in de kosten. KNVB voert verweer.

Beoordeling

Anders dan KNVB stelt, is de voorzieningenrechter van oordeel dat dit geval zich leent voor een behandeling in kort geding en zal met toewijzing van de vordering geen onomkeerbare situatie ontstaan. Weliswaar zal bij toewijzing van de onderhavige vordering de situatie ontstaan dat ook De Graafschap zal deelnemen aan de Eredivisie in het seizoen 2016/2017, maar dat ziet dan slechts op het seizoen 2016/2017 en niet op latere seizoenen.

Evenmin wordt het standpunt van KNVB gevolgd dat de omvang van het geschil en de daarmee verband houdende gevolgen zodanig zijn dat dit het kader van het kort geding te boven gaat.

De voorzieningenrechter stelt echter vast dat de onderhavige vordering van De Graafschap niet ziet op schorsing van het Besluit. Op het moment van de mondelinge behandeling, 5 juli 2016, is de bodemprocedure over de nietigheid dan wel vernietigbaarheid van het Besluit nog niet aanhangig gemaakt. Dit leidt ertoe dat zal worden uitgegaan van het Besluit als zodanig, inhoudende dat FC Twente een licentie heeft om in het seizoen 2016/2017 in de Eredivisie te spelen. Nu De Graafschap niet vordert dat KNVB vooruitlopend op het vonnis in een nog aanhangig te maken bodemprocedure FC Twente reeds nu moet verwijderen uit de Eredivisie, heeft dit tot gevolg dat alle bezwaren tegen het Besluit van en de samenstelling van de Beroepscommissie in dit kort geding onbesproken kunnen blijven.

Niet ter discussie staat dat in de reguliere Eredivisie achttien bvo's spelen zodat er, gelet op het besluit van de Beroepscommissie, in beginsel geen plek voor De Graafschap is. In artikel 13 lid 6 Reglement Wedstrijden Betaald Voetbal is echter bepaald dat het Bestuur Betaald Voetbal om bijzondere redenen een bvo naar keuze in een hogere klasse kan plaatsen, mits het daarbij geen rechten van anderen schaadt.

De Graafschap wordt niet gevolgd in haar stelling dat een besluit van in de nog aanhangig te maken bodemprocedure tot vernietiging/nietigverklaring van het Besluit leidt tot chaos midden in het seizoen. De voorzieningenrechter betwijfelt überhaupt of de bodemrechter al halverwege het seizoen uitspraak heeft gedaan, zoals door de Graafschap gesteld. Naar verwachting zullen in de procedure die De Graafschap aankondigt immers meerdere getuigen moeten worden gehoord, hetgeen ertoe leidt dat het Besluit in ieder geval nog geruime tijd in stand zal blijven. De door De Graafschap verwachte chaos is daarmee onvoldoende aannemelijk gemaakt en er bestaat dan ook geen aanleiding om reeds nu een maatregel te nemen.

Daarnaast oordeelt de voorzieningenrechter dat het toevoegen van een extra team aan het competitieprogramma, dat begin augustus van start gaat, onhaalbaar is. Een extra club in de Eredivisie heeft gevolgen voor het hele competitieprogramma van de Eredivisie, maar ook voor de Eerste Divisie. Naast alle uitgangspunten van KNVB zoals uit/thuis-verhouding en verdeling van live tv-wedstrijden zal er ook met gemeenten en politie moeten worden afgestemd. In drie weken is dat praktisch onmogelijk naar het oordeel van de voorzieningenrechter. Gelet op het voorgaande worden de vorderingen van de Graafschap afgewezen.

Beslissing

De voorzieningenrechter wijst de vorderingen van de Graafschap af en veroordeelt haar in de kosten van het geding.